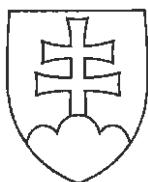

Rada pre vysielanie a retransmisiu Dobrovičova 8, P.O.Box 155, 810 00 Bratislava 1	
20 -06- 2013	
Podacie číslo:	3739
Prílohy/daty:	PC

Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť
dňa 20. 06. 2013
a vykonateľnosť dňa 23. 07. 2013
Najvyšší súd Slovenskej republiky
dňa 19. 09. 2013

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo súdcov JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Gabriely Gerdovej v právnej veci navrhovateľky: **MARKÍZA – SLOVAKIA, spol. s r.o.**, so sídlom Bratislavská 1/a, Bratislava, právne zastúpená: **ADVOKÁT ZLÁMALOVÁ ZUZANA, s.r.o.**, Trnavská 11, Bratislava, proti odporkyni: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/068/2012 zo dňa 09. októbra 2012, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/068/2012 zo dňa 09. októbra 2012 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľke **u k l a d á** povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 500 € do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v Štátnej pokladnici, Bratislava.

Navrhovateľke právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

I.

Navrhovateľka sa včas podaným opravným prostriedkom, doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 28.11.2012, domáhala postupom podľa ustanovení

§ 2501 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) preskúmania zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/068/2012 zo dňa 09.10.2012.

Odporkyňa (ďalej aj Rada), ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/, h/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení účinnom ku dňu vydania napadnutého administratívneho rozhodnutia (ďalej len zákon č. 308/2000 Z.z.), rozhodnutím č. RP/068/2012 zo dňa 09.10.2012 (vydaným v správnom konaní č. 307-PLO/O-3596/2012) uložila navrhovateľke podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu – pokutu určenú podľa § 67 ods. 3 písm. f/ zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 1.000 € za porušenie povinnosti uvedenej v § 39a ods. 2 a odkazom na § 39a ods. 5 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že v rámci televíznej programovej služby TV Markíza dňa 27.04.2012 o cca 20:22 hod. odvysielala program *Farma*, obsahujúci vizuálnu informáciu o tovare – traktor značky John Deere, ktorá naplnila definíciu umiestňovania produktov podľa ustanovenia § 39a ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z., pričom nezabezpečila povinnosť zreteľne informovať verejnosť o umiestnení produktov na začiatku a na konci, ako aj pri pokračovaní programu po prerušení mediálnej kommerčnej komunikáciou.

V odôvodnení rozhodnutia odporkyňa uviedla, že posudzovaný program obsahoval umiestňovanie produktov, ktoré je však povolené iba za podmienok stanovených zákonom č. 308/2000 Z.z. Jednou z týchto podmienok je podľa § 39a ods. 5 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. povinnosť zreteľne informovať verejnosť o existencii umiestňovania produktov označením na začiatku a na konci programu, ako aj pri jeho pokračovaní po prerušení mediálnej kommerčnej komunikáciou. Predmetný program však žiadnym spôsobom neinformoval recipienta o fakte, že obsahuje umiestňovanie produktov, čo je jednoznačne preukázané záznamom vysielania. Porušenie tejto povinnosti tiež explicitne priznala aj navrhovateľka vo svojom stanovisku zo dňa 06.08.2012. Avšak skutočnosť, že nešlo o úmyselné porušenie zákona nie je možné vzhľadom na objektívnu zodpovednosť za správny delikt v prípade navrhovateľky vziať do úvahy pri určovaní druhu sankcie. Na túto skutočnosť však Rada prihliadla pri určovaní výšky pokuty. U právnických osôb sa zodpovednosť za správne delikty zakladá zásadne bez ohľadu na zavinenie. Podstatné je to, či k porušeniu zákona objektívne došlo, alebo nie. Tomu, že sa v tomto prípade nielenže nedokazuje zavinenie, ale ani sa nerozlišuje medzi zavinením úmyselným alebo nedbalivostným, svedčí aj skutočnosť, že v zákone nie sú obsiahnuté liberačné dôvody, ktoré by umožnili zbaviť sa zodpovednosti za správny delikt.

Pri určovaní výšky sankcie odporkyňa vychádzala zo závažnosti správneho deliktu, rozsahu a dosahu vysielania, miery zavinenia, následkov porušenia povinnosti, trvania správneho deliktu, spôsobu porušenia povinnosti a pokutu určila vo výške 1.000 €.

II.

Navrhovateľka podala opravný prostriedok z dôvodov porušenia procesných pravidiel v rámci správneho konania, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia a navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/068/2012 zo dňa 09.10.2012 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie, zároveň si uplatnila náhradu trov konania. V odvolaní uviedla, že začiatku predmetného správneho konania predchádzal list správneho orgánu zo dňa 07.05.2012 nazvaný ako Vyžiadanie záznamov vysielania, ktorým správny orgán podľa § 5 ods. 1 písm. m/ a § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. žiadal navrhovateľku okrem iného o zaslanie programu *Farma* zo dňa 27.04.2012 odvysielaného o cca 20:15 hod. V predmetnom liste však nebolo uvedené za akým účelom, z akých dôvodov si správny orgán predmetné vysielanie vyžiadal, nebolo v liste uvedené, že tento bude slúžiť ako dôkaz v správnom konaní proti navrhovateľke. Navrhovateľka pod hrozbou sankcie podľa § 67 ods. 2 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. správnemu orgánu poskytla požadované záznamy vysielania. Správne konanie vedené podľa ustanovení zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len správny poriadok) je podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) analogicky v mnohých veciach považované a posudzované ako trestné konanie. Pritom navrhovateľka poukázala na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2Sžo/200/2009.

Prezumpcia neviny je uvedená v čl. 6 ods. 2 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva sa nachádzajú usmernenia týkajúce sa základných prvkov prezumpcie neviny. Takéto právo sa priznáva iba osobe, proti ktorej bolo vzenené obvinenie. Obvinený sa musí považovať za nevinného pokial' štát prostredníctvom vyšetrovacích orgánov predloží dostatočné dôkazy, ktorými presvedčí nezávislý a nestranný súd o jeho vine. Prezumpcia neviny predpokladá, že by členovia súdu nemali vychádzať z vopred vytvoreného názoru, že obvinený spáchal trestný čin. Štát musí preukázať vinu a akákoľvek pochybnosť by mala byť v prospech obvineného. Obvinený by mal mať právo odoprieť vypovedať. Všeobecne sa nevyžaduje, aby predložil dôkazy vo svoj neprospech. Súd, ani iný orgán činný v trestnom (analogicky v správnom konaní) nie je oprávnený považovať obvineného zo spáchania trestného činu (analogicky priestupku v správnom konaní) za vinného, pokial' skutok obvineného nebol prejednávaný pred súdom a obvinený nebol uznaný vinným z jeho spáchania. Prezumpcia neviny sa poruší, ak sa bez toho, aby bola obvinenému podľa zákona preukázaná vina a bez toho, aby mu bolo umožnené uplatniť svoje právo na obhajobu súdnym rozhodnutím, ktoré sa ho týka, vyslovuje, že je vinný. Orgány môžu informovať verejnosť o vyšetrovaní, vysloviť podozrenie o vine, za predpokladu, že podozrenie nie je uznaním obvineného vinným zo spáchania trestného činu (analogicky priestupku v správnom konaní) a preukážu diskrétnosť a obozretnosť. Napadnutým administratívnym rozhodnutím však správny orgán jednoznačne konštatoval, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 39a ods. 2 s odkazom na § 39a ods. 5 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. Navrhovateľka nemala možnosť adekvátnie pred nezávislým súdnym orgánom hájiť svoje práva, nemala možnosť vyjadriť sa k nezákonne získanému dôkazu, ktorý bola povinná v dôsledku hrozby ďalšej finančnej

sankcie správnemu orgánu predložiť. Nebolo vytýčené ústne pojednávanie, v ktorom by mohla navrhovateľka účinnejšie hájiť svoje práva a záver správneho orgánu vyslovený v napadnutom administratívnom rozhodnutí považuje za porušenie prezumpcie neviny navrhovateľky.

Na záver uviedla, že ako podklad vydania napadnutého administratívneho rozhodnutia slúžil okrem záznamu vysielania aj písomný prepis/popis skutkového stavu zo dňa 27.04.2012 o cca 20:15 hod., pričom správny orgán neuvádza, kto takýto písomný prepis uskutočnil, z akého záznamu vysielania bol písomný prepis uskutočnený. Bez overenia pravdivosti prepisu porovnaním so záznamom vysielania, nie je možné takýto dôkaz považovať za relevantný dôkaz v súdnom konaní a nie je možné jednoznačne posúdiť, či obsah písomného prepisu je obsahom reálne odvysielaného programu. Prezumpcia neviny zahrňa právo nevypovedať vo svoj prospech, ktoré pozostáva z práva odopriť výpoved' a z práva, ktorým je zaručené, aby nikto nemohol byť nútene predkladať dôkazy vo svoj neprospech. Európsky súd pre ľudské práva konštatoval, že aj keď právo nevypovedať vo svoj neprospech nie je osobitne uvedené v Európskom dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd, je všeobecne uznanou medzinárodnou normou, ktorá predstavuje základný prvok spravodlivého konania. Obžaloba nemôže založiť svoje dokazovanie v prípade na dôkazoch, ktoré boli získané donútením alebo nátlakom. Obmedzovanie týchto práv nie je možné odôvodniť bezpečnosťou a verejným poriadkom. Tieto práva spolu súvisia, každé donútenie ktorého cieľom je získať dôkazy v neprospech obvineného je porušením práva odopriť výpoved'. Štát porušuje právo obvineného odopriť výpoved', ak sa ho snaží prinútiť, aby predložil daňovým úradom bankové výpis. Donútením obvineného k spolupráci v predsúdnom konaní sa môže porušiť právo nevypovedať v jeho neprospech a môže byť ohrozené právo na spravodlivé konanie. Súdny dvor Európskej únie uviedol, že právnické osoby nedisponujú úplným právom odopriť výpoved'. Právnické osoby sú povinné odpovedať na faktické otázky, ale nemôžu byť donútené priznať sa k spáchaniu trestného činu. Potreba zabezpečiť spravodlivé konanie a zmenšiť riziko, že obvinený bude uznaný vinným na základe jeho výpovede, prevažuje nad zásadou, podľa ktorej by mal mať súd zabezpečený prístup ku všetkým dôkazom. V rámci definície pôsobnosti tohto práva, Európsky súd pre ľudské práva rozlišuje medzi informáciami, ktoré sú získané donútením a informáciami, ktoré existujú nezávisle od vôle podozrivnej osoby. Ak bol vydaný príkaz na predloženie listiny alebo na vykonanie prehliadky a/alebo konfiškácie, mal by byť v nom presne stanovený cieľ, aby sa predišlo používaniu všeobecných žiadostí na odôvodnenie náhodného získavania kompromitujúcich informácií v prípadoch, ak existuje iba vágne podozrenie.

III.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/068/2012 zo dňa 09.10.2012 potvrdil. V dôvodoch uviedla, že účelom právomoci Rady podľa § 5 ods. 1 písm. m/ zákona č. 308/2000 Z.z. a korešpondujúcej povinnosti vysielateľa podľa § 16 ods. 3 písm. l/ zákona

č. 308/2000 Z.z. je umožniť Rade efektívne vykonávať jednu zo svojich základných úloh – dohľad nad dodržiavaním povinností podľa zákona č. 308/2000 Z.z. a podľa osobitných predpisov. Aby mohla Rada túto kompetenciu vykonávať efektívne a v súlade so zásadou hospodárnosti, je potrebné, aby jej boli vyžiadane záznamy doručené včas, t.j. v požadovanej lehote a tiež aby bol doručený záznam v celej vyžiadanej dĺžke. Zákon č. 308/2000 Z.z. spája s nesplnením tejto povinnosti vysielateľa sankciu; nesplnenie povinnosti doručiť záznam vysielania na vyžiadanie Rady teda napĺňa kritériá správneho deliktu. To, že skutková podstata správneho deliktu podľa § 67 ods. 2 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. je naplnená vtedy, keď vysielateľ Rade napriek jej vyžiadaniu nedoručí v stanovenej lehote požadované záznamy, vyplýva aj z judikatúry najvyššieho súdu (napr. 3Sž/59/2008, 5Sž/18/2011, 5Sž/37/2011). Je nepochybne, že odporkyňa v danom prípade postupovala na základe svojich zákonných splnomocnení a povinností. V prípade vyžiadania si záznamov vysielania ide zo strany vysielateľa o splnenie si povinnosti stanovenej priamo zákonom č. 308/2000 Z.z. Z tohto dôvodu nie je potrebné, aby pri vyžiadaní si záznamov odporkyňa uvádzala dôvod, pre ktorý záznam vysielania žiada doručiť. Povinnosť poskytnúť súvislý záznam vysielania je obdobná povinnostiam zakotveným v iných právnych predpisoch regulujúcich kontinuálnu činnosť podnikajúcich subjektov (napr. § 40 zákona č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov). Poskytovanie informácií o svojej činnosti podnikateľskými subjektmi je v prípade kontinuálne vykonávaných podnikateľských aktivít úplne bežné. Podľa odporkyne nie je súvis s jej konaním a navrhovateľkou namietaným porušením prezumpcie neviny. Na začiatku správneho konania odporkyňa konštatovala možnosť, že sa navrhovateľka mohla dopustiť správneho deliktu, pričom toto malo byť v priebehu správneho konania preukázané alebo vyvrátené. Porušenie § 39a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. s odznamom na § 39a ods. 5 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. odporkyňa skonštatovala až v rozhodnutí č. RP/068/2012 zo dňa 09.10.2012. V rámci predmetného správneho konania bola navrhovateľka opakovane riadne vyzvaná, aby uplatnila svoje procesné práva a vyjadrila sa k predmetu správneho konania, čo aj urobila a dňa 09.08.2012 doručila odporkyni svoje písomné stanovisko. Nariadenie ústneho pojednávania povaha veci nijako neodôvodňovala (§ 21 ods. 1 správneho poriadku), nakoľko bol v predmetnej veci skutkový stav zistený úplne a presne, keďže bol zistený zo záznamu vysielania jednotlivých komunikátov).

Prepis/popis skutkového stavu je odporkyňou vyhotovovaný priamo zo záznamu vysielania z praktických dôvodov. V písomnej korešpondencii zasielanej Radou vysielateľovi, ktorou je najmä oznamenie o začatí správneho konania a meritórne rozhodnutie v danej veci, je potrebné presne uviesť zistený skutkový stav. Vysielanie elektronických médií je potrebné pre tieto účely zachytiť aj v písomnej podobe. Navrhovateľka bola od začiatku správneho konania s prepisom/popisom skutkového stavu oboznámená a v priebehu konania sa mala možnosť vyjadriť k podkladom pre rozhodnutie, avšak nenamietla nesprávnosť tohto podkladu a nevzniesla ani žiadnu inú námietku.

Zákonom ustanovená povinnosť uchovávať súvislé záznamy vysielania a na vyžiadanie Rady jej ich poskytnúť zabezpečuje Rade možnosť zistiť obsah toho, čo bolo

odvysielané. Záznam vysielania, ktorý Rade vysielač poskytuje nie je dôkazom usvedčujúcim ho zo spáchania správneho deliktu. Záznam vysielania je podkladom pre rozhodnutie a jeho hodnota spočíva v tom, že presne a úplne zachytáva skutkový stav. Poskytnutie záznamu nie je možné stotožňovať s priznaním sa k spáchaniu správneho deliktu ani s poskytnutím dôkazu o spáchaní správneho deliktu. V čase vyžiadania záznamu ešte neprebieha žiadne správne konanie voči vysielačovi, vysielač ešte nie je účastníkom konania, nemá status podozrivého, obvineného ani obžalovaného zo spáchania trestného činu (analógia s trestným právom). Vtedy si plní len svoju povinnosť vyplývajúcu zo zákona, na splnenie ktorej ho Rada vyzvala. Nejde o poskytnutie dôkazu proti sebe, ale o poskytnutie informácií o svojej činnosti. Predkladanie záznamov vysielania má úplne inú kvalitu ako „predkladanie dôkazov proti sebe“. Použitie záznamu vysielania v správnom konaní je v súlade so správnym poriadkom a nijako nezasahuje do procesných práv vysielača ako účastníka konania. O identických námietkach týkajúcich sa prezumpcie neviny, nezákonného dôkazu, nemožnosti hájiť svoje práva a pod. sa už najvyšší súd vyjadril v rozsudku sp. zn. 4Sž/19/2012. Na základe všetkých uvedených skutočností má odporkyňa za to, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 2501 ods. 1 O.s.p. a § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z. a na pojednávaní súdu dňa 11.06.2013 po preskúmaní dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s ústnym vyjadrením pracovníka odporkyne, ako aj s obsahom pripojeného administratívneho spisu č. 307-PLO/O-3596/2012, s obsahom rozhodnutia Rady č. RP/068/2012 zo dňa 09.10.2012, ako aj s obsahom pripojeného obrazovo-zvukového záznamu a dospel k záveru, že rozhodnutie odporkyne potvrdí.

Z podkladov súdneho spisu, vrátane administratívneho spisu odporkyne je zrejmé, že v prejednávanej veci skutkový stav sporný neboli. Navrhovateľka v správnom konaní, ani v konaní pred súdom nepoprela odvysielanie programu *Farma*, ani jeho obsah a znenie. Navrhovateľka v podanom odvolaní namietala porušenie prezumpcie neviny zo strany administratívneho orgánu a ďalej, že bola donútená predložiť dôkazy vo svoj neprospech.

Z obsahu spisového materiálu, ktorý bol predložený súdu vyplýva, že v tejto veci bolo začaté správne konanie označením o začatí správneho konania č. 307-PLO/O-3596/2012 zo dňa 26.06.2012, ktoré bolo doručené právej zástupkyni navrhovateľky dňa 16.07.2012. V spise je pripojený obrazovo-zvukový záznam predmetného programu. V pripojenom administratívnom spise sa ďalej nachádza žiadosť o predĺženie lehoty na vyjadrenie, žiadosť o zaslanie podkladov zhromaždených v správnom konaní zo dňa 18.07.2012, zaslanie Správy o kontrole dodržiavania povinností podľa zákona č. 308/2000 Z.z. zo dňa 31.07.2012,

vyjadrenie navrhovateľky k správnemu konaniu č. 307-PLO/O-3596/2012 zo dňa 06.08.2012, ktoré bolo Rade doručené dňa 09.08.2012, zápisnica o hlasovaní Rady zo dňa 09.10.2012 a napadnuté rozhodnutie Rady.

V správnom súdnicte preskúmavajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 250l ods. 1 O.s.p.). Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250q ods. 1 veta druhá O.s.p.).

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p. pokiaľ v tejto hlate nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Úlohou senátu najvyššieho súdu v posudzovanej veci bolo postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a napadnutého rozhodnutia odporuky, ktorým rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 39a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. s odkazom na § 39a ods. 5 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že v rámci televíznej programovej služby TV Markíza dňa 27.04.2012 so začiatkom o 20:22:28 hod. odvysielala program *Farma*, ktorý obsahoval vizuálnu informáciu o tovare – traktor značky *John Deere*, čo naplnilo definíciu umiestňovania produktov podľa § 39a ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z., pričom nebola zabezpečená povinnosť zreteľne informovať verejnosť o umiestnení produktov na začiatku a na konci, ako aj pri pokračovaní programu po prerušení mediálnej komerčnej komunikáciou.

Podľa § 5 ods. 1 písm. g/ zákona č. 308/2000 Z.z. do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov.

Podľa § 5 ods. 1 písm. m/ zákona č. 308/2000 Z.z. do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí žiadať záznamy vysielania od vysielačov v prípade potreby.

Podľa § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. vysielač je povinný uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní od dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite; na vyžiadanie Rady poskytnie vysielač záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí rada v licencii po dohode s vysielačom.

Podľa § 39a ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. umiestňovanie produktov je povolené v prípade bezodplatného poskytnutia určitého tovaru alebo služby, najmä rekvizity alebo ceny v súťaži. Týmto nie sú dotknuté podmienky ustanovené v odseku 5.

Podľa § 39a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. iné ako bezodplatné umiestňovanie produktov podľa odseku 3 je povolené v kinematografických dielach, filmoch, seriáloch, v športových programoch a zábavných programoch.

Podľa § 39a ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z. umiestňovanie produktov podľa odsekov 3 a 4 je povolené v programoch, ktoré splňajú tieto požiadavky:

a) ich obsah ani zaradenie do programovej služby nie sú ovplyvnené takým spôsobom, ktorý by mal dosah na redakčnú zodpovednosť alebo redakčnú nezávislosť vysielateľa alebo poskytovateľa audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie,

b) priamo nepodporujú nákup, predaj alebo prenájom tovaru alebo služieb, najmä osobitnými odkazmi na tieto tovary alebo služby,

c) nepripisujú neprimeranú dôležitosť príslušnému tovaru alebo službe,

d) verejnosť je zreteľne informovaná o existencii umiestňovania produktov označením na začiatku a na konci programu, ako aj pri pokračovaní programu po prerušení mediálnej komerčnej komunikáciou. To sa nevzťahuje na program, ktorého výroba nebola objednaná alebo ktorý neboli vyrobený vysielateľom alebo poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ktorý tento program vysiela alebo poskytuje.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 21 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Ak sa má pri ústnom pojednávaní uskutočniť ohliadka, uskutočňuje sa ústne pojednávanie spravidla na mieste ohliadky.

Podľa § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi Rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 67 ods. 3 písm. f/ zákona č. 308/2000 Z.z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 663 € do 66.387 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 € do 19.916 €, ak porušil podmienky na umiestňovanie produktov (§ 39a).

Rada je v zmysle zákona č. 308/2000 Z.z. oprávnená na to, aby dohliadala na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a s využitím vlastnej úvahy, ktorú v rozhodnutí riadne zdôvodní, posudzovala odvysielané informácie a príspevky. Rovnako,

ak dospeje k záveru, že určitý program, resp. časť vysielania vysielateľa nebola v súlade so zákonom č. 308/2000 Z.z., je oprávnená skonštatovať jeho porušenie a vyvodiť z toho príslušné sankcie.

V súvislosti s námietkou nezákonného procesného postupu a nezákonne získaného dôkazného prostriedku senát najvyššieho súdu poukazuje na rímskoprávne pravidlo „*nullus videtur dolo facere, qui iure suo utitur*“ (nekoná protiprávne ten, kto využíva svoje práva), podľa ktorého, ak nieko koná v súlade s právom, nemožno takéto konanie považovať za protiprávne, nezákonné. Vysielatelia majú v zmysle § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. povinnosť uchovávať záznamy vysielania počas 45 dní od ich vysielania a na vyžiadanie ich poskytnúť Rade. Rada má tejto povinnosti zodpovedajúce oprávnenie podľa § 5 ods. 1 písm. m/ zákona č. 308/2000 Z.z. žiadať záznamy vysielania od vysielateľov. Je pravdou, že na administratívne konanie týkajúce sa porušenia zákona č. 308/2000 Z.z. je potrebné aplikovať zásady trestného konania, avšak je potrebné uviesť, že Rada postupovala v súlade so zákonom č. 308/2000 Z.z. a predloženie záznamu vysielania nie je možné považovať za predloženie dôkazu vo svoj neprospech. Predloženie záznamu vysielania predstavuje predloženie informácií, ktoré je vysielateľ povinný predložiť podľa zákona č. 308/2000 Z.z., je získaný na základe zákonného splnomocnenia a zákonných podmienok stanovených pri udelení licencie na vysielanie a preto nemôže byť získaný v rozpore so zákonom.

Správny orgán svojím konaním neporušil zásadu prezumpcie neviny, keďže v oznámení o začatí predmetného správneho konania uviedol, že začína správne konanie voči MARKÍZA-SLOVAKIA, spol. s r.o., vo veci možného porušenia § 39a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. s odkazom na § 39a ods. 5 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z., teda odporkyňa na začiatku správneho konania konštatovala možnosť spáchania správneho deliktu a až v rozhodnutí č. RP/068/2012 zo dňa 09.10.2012, ktorým ukončila celé administratívne konanie konštatovala porušenie predmetného ustanovenia, čím len realizovala svoju právomoc a pôsobnosť v zmysle § 4 ods. 2, § 5 ods. 1 písm. g/, § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z.

K otázkam týkajúcim sa predkladania záznamov vysielania v zmysle § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach sp. zn. III. ÚS 564/2012-11 zo dňa 13.11.2012 a IV. ÚS 620/2012-9 zo dňa 14.12.2012.

Pre úplnosť senát najvyššieho súdu poukazuje aj na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Sž/24/2012 zo dňa 27.03.2013: „*Pokiaľ ide o samotnú žiadosť o poskytnutie záznamu najvyšší súd k argumentácii navrhovateľky uvádza, že Rada neporušila žiadne ustanovenie zákona vyžiadanim si záznamu vysielania a vysielateľ poskytnutím záznamu plnil na základe požiadavky Rady svoju zákonom uloženú povinnosť vysielateľa. Prevádzkovanie vysielania je licencovanou činnosťou, na ktorú sú kladené osobitné požiadavky a predloženie záznamu z vysielania na požiadanie Rady je súčasťou licencie na vysielanie a má evidenčný*

a archivačný charakter. Záznam vysielania, ktorý si odporkyňa v súlade so zákonom vyžiadala, presne a úplne zachytáva skutkový stav a obsah vysielania. V čase vyžiadania si záznamu ešte neprebiehalo správne konanie voči vysielateľovi. Vyžiadanie si záznamu vysielania ako jednej z foriem výkonu dohľadu nad dodržiavaním právnych predpisov upravujúcich vysielanie a jeho predloženie nie je predložením dôkazu proti sebe, ako sa mylne domnieva navrhovateľka, ale poskytnutím informácií o svojej činnosti, s ktorým počíta všeobecne záväzný právny predpis. Tako získaný záznam, ktorý sa v správnom konaní môže stať podkladom pre rozhodnutie, nie je možné považovať za nezákonny, resp. neprípustný, ako to v podanom odvolaní navodzuje navrhovateľka. Samotnú existenciu tejto povinnosti nemožno preto vnímať ako rozpornú s čl. 6 Dohovoru, naviac, ide o predloženie pasívneho záznamu právnickou osobou, ktoré nevykazuje znaky podávania svedectva vo svoj neprospech. Najvyšší súd poukazuje v tejto súvislosti na svoju judikatúru, ktorá sa charakterom záznamu vysielania zaoberala (napríklad rozsudky vo veciach 3Sž/23/2012, 5Sž/18/2011, 5Sž/37/2011) a od ktorej nemá dôvod sa v prejednávanom prípade odchýliť. Námietka navrhovateľky týkajúca sa použitia nezákonne získaného dôkazu je preto podľa názoru najvyššieho súdu neopodstatnená.“

Rovnako je potrebné poukázať i na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESLP), predovšetkým na tie prípady, keď vnútrostátne právo stanovuje povinnosť poskytnúť štátnym orgánom určité informácie, pričom za nerešpektovanie tejto povinnosti hrozí subjektu uloženie sankcie. *Podľa ESLP právo neobviňovať sám seba nejde až tak ďaleko, aby zahrňalo napr. právo (nie povinnosť) podať daňové priznanie, aj keď je nesplnenie tejto povinnosti sankcionované, možno si len ľahko predstaviť účinné fungovanie daňových systémov v zmluvných krajinách. Privilégium nebyť nútený k vlastnému sebaobviňovaniu nie je podľa ESLP možné vykladať tak, že ide o poskytnutie určitej imunity pre činy motivované snahou vyhnúť sa sankcionovaniu (bližšie pozri napr. rozsudky Allen proti Spojenému kráľovstvu zo dňa 10.09.2002; Elomaa proti Fínsku zo dňa 21.04.2009; O' Halloran a Francis proti Spojenému kráľovstvu).*

Správny orgán podľa názoru najvyššieho súdu neboli povinní nariadiť ústne pojednávanie, keďže to povaha veci neodôvodňovala a skutkový stav bol zistený úplne a presne zo záznamu vysielania. Iná situácia by ale nastala v prípade, ak by navrhovateľka požiadala o nariadenie pojednávania a Rada by návrh neakceptovala bez uvedenia dôvodu.

K námietke prepisu/popisu vysielania senát najvyššieho súdu uvádzal, že odporkyňa vyhotovila takýto prepis zo záznamu vysielania pre účely správneho konania. S týmto navrhovateľku v rámci administratívneho konania oboznámila a poskytla jej možnosť vyjadriť sa k tomuto prepisu vysielania, ako k podkladu pre rozhodnutie, pričom navrhovateľka v rámci správneho konania správnosť tohto prepisu nenamietala.

S poukazom na uvedené, najvyšší súd potvrdil napadnuté rozhodnutie Rady pre vysielanie a retransmisiu č. RP/068/2012 zo dňa 09.10.2012 (§ 250q ods. 2 O.s.p.).

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. h/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. g/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k uvedenému zákonu v znení účinnom od 01. októbra 2012, podľa ktorého je navrhovateľka povinná zaplatiť na účet súdu súdny poplatok v sume 500 €. Účet najvyššieho súdu je vedený v Štátnej pokladnici pod č. 700 006 1219/8180.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní nemala úspech.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **nie je** prípustný.

V Bratislave dňa 11. júna 2013

JUDr. Jana ZEMKOVÁ PhD.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: *Emília Čičková*
Emília Čičková

